

РАБИНДРАНАТЪ ТАГОРЕ

ПОЕМИ НА КАБИРЪ

1926

РАБИНДРАНАТЪ ТАГОРЕ

XII 9

ПОЕМИ НА КАБИРЪ

ПРЕВОДЪ ОТЪ ФРЕНСКИ

1926

СЕРИЯ АН 111301

ПОДПИСАНА НА 11.11.1993

1046/93

1993

ПОЕМИ НА КАБИРЪ

Бележки върху живота на Кабиръ, извлечени отъ монографията на Евелинъ Ундерхилъ.

Поета Кабиръ е една отъ най-интереснитѣ фигури въ историята на индуския мистицизмъ.

Роденъ въ Бенаресъ, отъ мохамедански родители къмъ 1440 г. той става твърде рано ученикъ на известния индуски аскетъ Рамананда.

Рамананда е проповѣдвалъ въ северна Индия духовното пробуждане, което великиятъ Браманскъ реформаторъ на XII столѣтие, Рамануйа, разнесе вече изъ Югъ.

Това пробуждане е било едновременно реакция противъ изключителния формализмъ на ортодоксалния култъ и една ревандикация за правата на сърдцето срещу пресиления интелектуализмъ на монизма отъ Ведантистката философия. Проповѣдта на Рамануйа е имала форма на пламена набожностъ къмъ

Бога Вишну, олицетворенъ въ образа на Божествената Природа; това е именно религията на мистичната любовъ, която се яеява тамъ, дето има известна духовна култура, която върванията и философскитъ учения сж безсилни да оборятъ.

Подобна набожностъ, произлязла отъ Индуизма и изразенъ на много мѣста отъ Багавадъ Жита, предава на религиозното пробуждане отъ Сръднитъ вѣкове широкъ елементъ на синкретизмъ. — Рамананда, който втѣлпи на Кабира тази мистична любовъ, изглежда че е билъ човѣкъ съ широка религиозна култура и силно въодушевенъ мисионеръ. Живѣлъ въ епоха, когато лиричната поезия и дълбоката философия на великитъ Персийски мистици, като Сади и Хафъзъ, упражняватъ мощно влияние върху религиозната мисълъ на Индия, той замисля да примири мистицизма на Мохомеда съ традиционата теология на Браманизма.

Понѣкога се е допуцало че Мохамедъ и Брама, тия велики създатели на религии, сж биле повлияни отъ учението и живота на Христа, но мненията на ученитъ по този въпросъ се различаватъ много. Можемъ обаче

да подчертаемъ, че две, дори три, течения отъ една силна духовна култура сж се срещнали въ учението на Мохамеда и Брама, тъй както се среща еврейска и гръцка мисълъ въ примитивната християнска църква; факта, че въ своитѣ поеми Кабиръ успѣва да слѣе различнитѣ тенденции, е най-характерния белегъ на неговия гений.

Великъ религиозенъ реформаторъ; основателъ на секта, къмъ която и днесъ още принадлежатъ приблизително единъ милионъ индуси, това говори, че като мистиченъ поетъ, Кабиръ е живъ за насъ. Участиа му била подобна на другитѣ реформатори. До като ненавижда религиозния ексклузивизмъ, и до като се стреми предимно да посвети хората въ свободата като Божии синове, неговитѣ наследници му отдаватъ почитъ по свой маниеръ, като издигатъ изново пречкитѣ, които той се е стремилъ да преодолѣе. Но вълшебнитѣ му пѣсни, изразъ на естествено прозрение и любовъ, преживѣватъ, и по скоро чрезъ тѣхъ, отколкото чрезъ проповѣдитѣ си, той отправя безсмъртния си зовъ къмъ нашитѣ сърдца. Въ тия поеми е възбудена цѣлата гама на мистичнитѣ дучевни вълнения: като се почне отъ

най-висшиятъ абстракции, отъ най-възвишената страсть къмъ Безкрайното и се свърши до най-интимното и лично чувство на божественото присъствие, изразено въ близки метафори и религиозни символи, извлечени безразлично отъ вѣрванията на Индия и тия на Мохамеданитѣ.

Невъзможно е да опредѣлимъ какъвъ е билъ автора на тия поеми, Браманъ или Суфисъ, Ведистъ или Вешнавистъ! Кабиръ, както самъ признава, е синъ на Алаха и Рама. Висшиятъ Духъ, който той познава и обожавя, и къмъ когото се стреми да води другитѣ хора, като при „веселъ приятель“, този Духъ надминава и въ сжщото време включва всички метафизически категории и всичкитѣ доктрини; споредъ Кабира, всѣки вѣрующъ подпомага и опредѣля образа на Безкрайното Единство, което се открива отъ Само Себе си, споредъ силитѣ на всѣкиго, и споредъ любовта на неговитѣ обожатели, — каквото и вѣрую да иматъ тѣ.

Историята на Кабира е обкржжена съ противоречиви легенди на които мъчно може да си даде вѣра. Еднитѣ произтичатъ отъ индуски источникъ, другитѣ, — отъ мохаме-

дански. Кабиръ се представлява последователно като святъ Суфистъ или като Браманъ. Въ всѣки случай, името му сочи че произтича отъ Мослемъ и най-правдоподобнитѣ разкази го представятъ като кръвно или осиновено дете на тѣкачъ отъ Бенаресъ. Въ този градъ се развиватъ по главнитѣ събития на живота му.

Презъ петнадесетия вѣкъ, въ Бенарсѣ, обединистическитѣ стремежи на религиата Бакти достигатъ пълното си развитие. Последователитѣ на Суфи и Брама спорятъ; най-интелигентнитѣ между тѣхъ следватъ уроцитѣ на Рамананда, репутацията на когото достига тогава най-високата си точка на развитие. Кабиръ, съвсемъ младъ, но въ когото религиозната страсть е била вродена, вижда въ лицето на Рамананда своя учитель; но като мохамеданинъ, той преценява слабата вѣроятност да бжде приетъ за ученикъ отъ учитель Индусъ. И той се скрива на брѣга на р. Гангъ, тамъ дето Рамананда е ималъ навикъ да се къпе; учителя, слизайки къмъ водата, се натква ненадейно и въ очудванието си се провиква „Рамъ! Рамъ!“ — (сжщото име на възплощението подъ образа на което той е бого-

творилъ Бога). — Кабиръ заявява тогава, че формулата на посвещение пада отъ самитъ уста на Рамананда и ведно съ това той бива допустнатъ въ училището на учителя. Напукъ на протеститъ на правовърнитъ брамани и мохамедани, еднакво оскърбенъ отъ това не-зачитане на религиознитъ обичаи въ страната, Кабиръ настоява на декларацията си; и по тоя начинъ той туря въ ходъ принципа на религиозната синтеза, които Рамананда се стреми да наложи теоритически. Рамананда изглежда да е приелъ младежа и макаръ че мохамеданскитъ легенди говорятъ за фамознитъ Суфисти, като Пиръ, Таки, Ганзи, които сж биле по късно учители на Кабиръ, въ поемитъ си последния признава за учитель на човѣчеството само Светиятъ Индусъ.

Малкото нѣщо, което знаеме за живота на Кабиръ, е въ доста голѣмо противоречие съ господствующитъ идеи на ориенталския мистицизмъ. Той никога не възприема професионалния животъ на аскета; той не се отстранява отъ свѣта, за да измъчва тѣлото си и да се отдава изключително на съзерцателенъ животъ. Покрай артистичното и музикално изражение на единъ вътрешенъ жи-

вотъ на боготворение — (той е билъ сръченъ музикантъ, колкото и поетъ) — той води дейния и святъ животъ на занаятчиата. Всичкитъ предания говорятъ, че Кабиръ е билъ такачъ, обикновенъ и неграмотенъ човѣкъ, който е упражнявалъ занаята си и се е препитавалъ отъ него.

Както св. Павелъ, работникъ на шатри, както Бехмъ, кърпачъ на обуца, както Терстеженъ, работникъ на панделки, той бѣ едно-временно и работникъ и прозрителъ. Той е билъ жененъ, и баща на семейство; и именно всредъ тоя животъ той възпѣва лиричнитъ възторзи на божествената любовъ. Въ това отношение творбитъ му хармониратъ съ традиционата история на живота му: той все повече и повече превъзнася живота на семейството, цената и действителността на вседневното сжществуване, които представя като случаи на любовъ и жертвоприношение. Той ненавижда професионалната святостъ на аскетитъ, които „отбѣгватъ любовта, радостта и красотата, разпрострачени въ свѣта чрезъ Безкрайното Единство“.

Отъ гледна точка на индуската, както мюсюлманската чистота, Кабиръ бѣ напълно

еретикъ. Неговото основно неудобрение на религиозната институция и външнитѣ обряди всредѣ църковнитѣ среди, му създава репутацията на опасенъ човѣкъ. „Обикновения съюзъ“ съ божествената Действителность, която той отпразднува безспорно като дължностъ и радостъ на душата, въ неговитѣ очи става независима отъ всѣкаквъ църковенъ обрядъ и благонравие. Божеството, което той провъзглася, не се намира нито въ храма, нито въ джамията. То е край оня, който го търси.

Живущъ въ Бенаресъ, дето влиянието на жрецитѣ бѣ силно, той става прицелъ на много преследвания: една позната легенда разправя, че една красива куртизантка, пратена отъ Браманитѣ за изкушение, следъ една кратка среща, бива увлечена отъ него отъ една чиста любовъ и преобразена, както Мария Магдалина.

Накрай обаче, следъ като Кабиръ извързва чрезъ чудо едно изцеление, бѣва изправенъ предъ императора Сикандаръ Лоди и обвиненъ като претендентъ за божеската власть. Като мохамеданинъ Кабиръ избѣгва отъ властта на Браманитѣ; той бива заточенъ, но живота му пощаденъ. Това се случва вѣроятно къмъ 1495 г. когато е билъ близо на 60 год.

Отъ тогава, той почва да живѣе въ разнитѣ градове на северна Индия, дето подбира своитѣ ученици и като заточеникъ, продължава да води оня животъ на поетъ и апостолъ, за който, както казва въ една отъ своитѣ пѣсни, е билъ предопредѣленъ още отъ началото на Свѣта.

Боленъ, съ отслабнали рѣце, за да може да свири тая музика, която тѣй много обича, той умира въ 1518 г. въ Магаръ, близо до Горакпуръ.

Една красива легенда разправя, че следъ смъртта неговитѣ ученици мохамедани и Индуси се скарватъ за тѣлото му; еднитѣ искатъ да го изгорятъ, другитѣ да го погребатъ. Презъ време на тоя споръ, Кабиръ се явява и имъ казва: „Повдигнете савана и вижте що има отдолу“. Тѣ извършватъ това и на мѣстото на тѣлото намиратъ купъ цвѣтя. Половината отъ тѣхъ бива погребана отъ мохамеданитѣ въ Магаръ, а другата половина, отнесена отъ индуситѣ въ Бенаресъ, за да бждатъ изгорени тамъ. Трогателно заключение и добре пригодно къмъ живота на човѣка, който бѣше разнесалъ уханието на своитѣ поеми върху най-красивитѣ доктрини на дветѣ велики вѣрвания.

THE HISTORY OF THE UNITED STATES OF AMERICA

THE HISTORY OF THE UNITED STATES OF AMERICA
FROM THE FIRST SETTLEMENTS TO THE PRESENT TIME
BY CHARLES C. SMITH
PUBLISHED BY THE AUTHOR
NEW YORK: G. P. PUTNAM'S SONS
1854

ПОЕМИ НА КАБИРЪ.

I.

О, рабе мой, къде ме търсишъ?

Погледни, азъ съмъ предъ тебе.

Азъ не съмъ нито въ храма, нито въ джамията, нито въ светилището на Мека, нито въ страната на индийскитѣ божества.

Азъ не съмъ нито въ черковнитѣ обряди и церемонии, нито въ аскетизма съ неговитѣ отрицания.

Ако ти наистина ме търсишъ, ще ме откриешъ веднага и ще дойдешъ тамъ, където си ме открилъ.

Кабиръ казва: „О Святый! Господъ е диханието на всичко, което живѣе“.

II.

Безполезно е да се търси отъ коя каста изхожда единъ светецъ.

Защото свещеницитѣ, военнитѣ и 36-тѣ касты на Индия еднакво се стремятъ къмъ Бога.

Сжщинска лудостъ е да се търси коя може да бжде кастата на единъ Светецъ.

Бръснаритъ, перачкитъ, обуцаритъ търсятъ Бо а.

Даже Редà бѣше единъ отъ тѣзи, които търсятъ Бога.

Ришй Свапаша изхождаше отъ кастата на Танъоритъ.

Индуси и мюсюлмани сж достигнали Предѣла, кждето всички различия се губятъ.

III.

О, Друзе, стремй се къмъ Него до като живѣешъ, познай и разбери презъ твоя животъ, че избавлението е въ живота.

Ако презъ живота си ти не разкжсашъ връзкитъ, каква надежда за избавление ще имашъ въ смъртъта?

Напразна мечта е да вѣрвашъ че душата ще бжде съединена съ Него следъ като е напуснала тѣлото.

Ако Го намѣримъ сега, ще го намѣримъ и после. Ако ли не — ние предварително се преселваме въ града на смъртъта

Ако ти си свързанъ съ Него въ настоящето, ще пребъдешъ и въ Вѣчността.

Окжпи се въ Истината, познай Истинския Учителъ ; Имай вѣра въ истинското Му име.

Кабиръ казва : „Духътъ на диренето е който ни подкрепя.

Азъ съмъ рабъ на този Духъ“.

IV.

Не отивай въ цвѣтната градина !

О, Друзе, не отивай тамъ.

Въ тебе е цвѣтната градина. Заживѣй между хилядитѣ листца на лотоса и тамъ съзерцавай Безпредѣлната Красота.

V.

Кажи ми, Братко, какъ мога да се отрека отъ Майа ?

Когато се опитвахъ да разхлабя възела на моитѣ панделки, азъ пристѣгахъ още повече дрехата си до тѣлото.

Когато събличахъ дрехата си, въ сжщото време покривахъ тѣлото си съ нейнитѣ дипли.

Също тъй, когато напускамъ стра-
ститѣ си, гнѣвътъ ми остава.

И когато се отричамъ отъ гнѣва, же-
лрието е още въ мене.

А когато желанието е победено, гор-
достъта и суетността ми сж винаги тамъ.

Когато духътъ е освободенъ и Майа
прогоненъ, той пакъ остава прикрепенъ
за земята.

Кабиръ казва: „Чуй ме. скъпи Саду,
трудно е да се намѣри истинскиятъ
пжтъ“.

VI.

Луната Свѣти вжтре въ мене, но
моитѣ слѣпи очи не могатъ да я видатъ.

Тя е въ мене като слънцето. Безъ
да бжде докоснатъ, барабанътъ на Вѣч-
ността бие вжтре въ мене, но моитѣ
глухи уши не могатъ да го чуютъ.

Дълго още до като човѣкътъ възве-
ства Азътъ и Моето, неговитѣ дѣла
ще бждатъ равни на нула.

Когато бжде умъртвена цѣлата лю-
бовъ къмъ Азътъ и моето, само тогава
дѣлото на Властителя ще бжде изпъл-
нено.

Защото трудът има за целъ само познанието.

Когато познанието е постигнато, трудът се изоставя.

Цвѣтето цвѣти, за да върже плодъ; когато плодътъ узрѣе, цвѣтътъ окапва.

Еленътъ притежава мускусь, но той не го дири въ себе си — той го търси между тревитъ.

VII

Когато той се разкрие въ своята сжщностъ, Брама отбулва незримото.

Както сѣмето е въ растението, както сѣнката е въ дървото, както пространството е въ небето, и както безкрайността отъ форми е въ пространството, —

Така иззадъ Безкрайното, идва Безкрайното; и въ Безкрайното се продължава края.

Творението е въ Брама и Брама е въ творението; тѣ сж винаги различни и при все това навѣки сѣединени.

Той самия, Той е дървото, зърното и зародиша, — Той е цвѣтето, плода и сѣнката.

Той е слънцето, свѣтлината и всичко онова, което свѣти.

Той е Брама, творението и илюзията.

Той е многочислената форма, без-предѣлното пространство.

Той е диханието, думата мисълта.

Той е Предѣла и Безпредѣлността и задъ Предѣла и Безпредѣлността, Той е Чистото Битие.

Той е духа, присъщи на Брама и на творението.

— Върховната Душа се вижда вътре отъ душата.

— Последната точка се вижда въ върховната Душа.

— И въ тази Точка, творенията се отразяватъ отново.

Кабиръ е благословенъ, защото притежава това върховно прозрение.

VIII

Въ земната ваза сж зелинетъ люлки и хръсталацитъ; въ нея е Твореца.

Въ тази ваза сж седемтъ Океана и неизброимитъ звезди.

Златаря и пробния му камъкъ сж тамъ.

Гласътъ на Вѣчния отглася тамъ и кара да бликне пролѣтъта.

Кабиръ казва: „Чуй ме, о друже; моя любимъ Повелитель е въ тази ваза.“

IX

Ахъ, това тайнствено слово, какъ бихъ могълъ нѣкога да произнеса?

Ахъ, какъ мога да кажа: Той не прилича на това, той прилича на онова?

Ако кажа, че Той е у мене, Свѣта би се засрамиръ отъ моитѣ слова;

Ако каже че Той е извънъ мене, излъгалъ бихъ.

Отъ външния и вжтрешенъ миръ, Той прави недѣлимо цѣло;

Съзнателния и несъзнателния сж столчета за неговитѣ крака.

Той не е ни явенъ, нито притуленъ; Той не е ни разкритъ, нито скритъ.

Бледно е словото, за да опише това, което е Той!

X

Ти привлече сърдцето ми къмъ Себе си, о Факиръ!

Задрѣмалъ бѣхъ въ стаята си и Ти ме пробуди съ трогателния си гласъ, о Факиръ!

Давѣхъ се въ Океанскитѣ глѣбини на тоя свѣтъ и Ти ме спаси, като ме подкрепи съ Твоята ржка, о Факиръ.

Само една, едничка дума и Ти скѣса моитѣ връзки, о Факиръ.

Кабиръ казва: „Ти свърза сърдцето си съ моето, о Факиръ“.

XI

Нѣкога азъ играехъ съ моитѣ другари, а сега ме е страхъ.

Тѣй високъ е палата на моя Повелителъ, че моето сърце трепери отъ страхъ да се покачи тамъ: при това азъ не трѣбва да съмъ свѣнливъ, ако искамъ да се радвамъ на Неговата любовъ.

Сърцето ми трѣбва да се привърже къмъ моя Възлюбленъ; азъ трѣбва да смѣкна вуала си и да съединя цѣлото си сжщество съ Него.

Моитѣ очи ще бждатъ светилници
на любовѣта.

Кабирѣ казва: „Чуй, друже мой!

Той знае кой го обича. Ако ти не
чезнешъ отъ любовъ къмъ твоя Един-
ственъ Възлюбленъ, безполезно е да
украсявашъ тѣлото си, ненуждно е да
мажешъ съ масла клепахитѣ си.“

XII

Разкажи ми, о Лебеде, твоята минала
повестъ.

Отъ коя страна идешъ ти, о Лебеде?

Къмъ кои брѣгове ще отлѣтишъ?

Кжде ще отпочинешъ, о Лебеде, и
какво търсишъ ти?

Сжщата сутринъ събуди се и ти, о
Лебеде, стани и ме последвай!

Това е една страна кждето съмне-
нието и тжгата нѣматъ властъ, кждето
ужасътъ отъ смъртъта не сжществува.

Тамъ, горитѣ на пролѣтъ сж отру-
пани съ цвѣтя и тѣхния ухаенъ ми-
ризъ е който казва: „Той, това съмъ
Азъ“ — и се носи въ утрения вѣтрець.

Тамъ пчелата жадно втѣва дълбоко
въ цвѣтетото и не желае по друга радостъ.

XIII.

О, несътворени Господарю, кой ще ти слугува?

Всѣки правовѣренъ почита Бога, който се създава; за това всѣкидневно той получава благоволения.

Никога не търсятъ Него, съвършения, Брама, единния Господаръ.

Тѣ вѣрватъ въ десетѣ Въплощения, но едно Въплощение, което търпи последиствието на собственитѣ си дѣла, не може да бжде безкрайния Духъ.

Всевишния трѣбва да бжде другъ.

Йогитѣ, Сандазитѣ, Аскетитѣ не могатъ да се споразумѣятъ.

Кабиръ казва: „О, братко, спасенъ е оня, който е съзрялъ сиянието на любовта му.“

XIV.

Рѣката и нейнитѣ вълни образуватъ една и съща поврѣхность: Каква е разликата между рѣката и нейнитѣ вълни?

Когато вълната се повдига, това е вода, и когато спадне, това е все вода. Кажй ми, кжде е разликата.

Понеже е наречена вълна, не ще ли се смѣта по-вече за вода?

Въ недрата на Всевишния Брама свѣтоветѣ изглеждатъ като зърната на броеница.

Погледни броеницата съ очитѣ на мждростѣта.

XV.

Тайнствена музика се чува тамъ, кждето цари Пролѣтъта, тая Господарка на Годишнитѣ времена.

Тамъ потоци свѣтлина текатъ на вси страни.

Малцина могатъ да достигнатъ до този брѣгъ.

Кждето милиони поклонници на Вишну сж паднали колѣнопреклонно;

Кждето милиони Брамани четатъ Ведитѣ;

Кждето милиони поклонници на Сива сж потънали въ съзерцание.

Тамъ милиони поклонници на Индра и безбройно число полубогове се преселватъ на небето.

Тамъ милиони поклонници на Сараовати, богини на музиката, играятъ на Вина.

Тамъ моя Господаръ се открива въ своята сжщностъ и парфюма на санталъ и на цвѣтя се носи въ дълбинитѣ на пространството

XVI.

Духътъ се люлъе между полюситѣ на съзнаниете и безсъзнанието.

Въ тази люлка сж всички сжщества и всички свѣтове, и тя не престава никога да се люлъе.

Милиони сжщества сж насядали въ нея: слънцето и месецътъ се люшкатъ въ своя ходъ.

Милиони вѣкове минаватъ, а люлката не престава да се люлъе. Всичко е залюляно: небето и земята, въздуха и водата и даже олицетворения Господаръ;

И при вида на всичко туй, Кабиръ се превърна въ слуга на своя Богъ

XVII.

Свѣтлината на слънцето, на месеца на звездитѣ блести съ ослѣпителна свѣтлина: Мелодията на любовта се издига все по-високо и ритъмътъ на чистата любовъ отмѣрва стъпките.

Денемъ и нощемъ музикалният хоръ изпълня небесата; и Кабиръ казва: „Моя единственъ Възлюбленъ ме заслѣпява както свѣтковицата на небето.“

Знаете ли какъ миговетъ изказватъ своето обожание?

Тичайки по своя свѣтлинень кръгъ, Вселената денонощно пѣе хвалебни пѣсни.

Тамъ се криятъ хоругвата и небеснитѣ мраморни украшения.

Тамъ се чува звъна на невидими камбани.

„Тамъ, казва Кабиръ, хвалебствието не престава никога; тамъ Властителя на Вселената седи на своя тронъ.“

Бсѣки върши своята работа и грѣши, но малцина сж влюбенитѣ, които познаватъ Възлюбления.

Както се сливатъ водитѣ на Гангъ и Юмна, така въ сърцето на благочестивия просителъ се сливатъ дветѣ течения на любовта и на жертвоприношението.

Свещенната вода день и нощъ се излива въ сърцето му; тъй се привършва кръга на раждането и смъртта.

Вижте какъв дивен покой е въ Всевишния Духъ! Ще се наслаждава онзи, който го търси.

Държана чрезъ връзкитѣ на любовта, люлката на Океана на радостта се люлѣе; и единъ силенъ гласъ се разнися отъ пѣсни.

Погледнетѣ какъвъ лотосъ цѣвти тамъ безъ да има вода! и Кабиръ казва: „Пчелата на моето сърце пие неговия нектаръ“.

—
Какъвъ вълшебенъ Лотосъ е онаящо цѣфти въ сърцето на колелото на свѣта! Само нѣколко цѣломждрени души познаватъ истинскитѣ му блаженства.

Музиката отглася въ цѣлата околностъ и сърцето участвува въ радостта на Безкрайното Море.

Кабиръ казва: „Потопи се въ този океанъ и остави да се разсѣятъ далече всичкитѣ грѣшки на живота и смъртта.“

—
Вижъ какъ жаждата на петѣтъ чувства е уголена тукъ; тритѣ форми на бедността не сщществуватъ вече.

Кабиръ казва: „Това е Спорта на Непостежимото; Погледнете въ вжтрешността и вижте какъ луннитѣ лжчи на скрития Богъ блестятъ въ васъ!“

—
Тамъ бие ритъма на живота и на смъртъта.

Тамъ бликатъ възхищенията. Цѣлото пространство излъчва свѣтлина.

Тамъ се чува тайнствена музика. Това е любовната музика на тритѣ свѣта.

Тамъ горятъ милионитѣ свѣтилници на слънцето и луната.

Тамъ барабанътъ бие и влюбения се забавлява въ люлката.

Тамъ любовнитѣ пѣсни отгласятъ на вси страни и свѣтлината струи на вълни и възхитителя вкусва съ наслада отъ небесния нектаръ.

Вижете живота и смъртъта: тѣ не сж раздѣлени вече.

Кабиръ казва: „Мждрецътъ ще остане нѣмъ; защото истината не се намира нито въ книгитѣ, нито въ Ведитѣ.“

Заехъ мѣсто въ хармоничното равновесие на Единния.

Изпихъ чашата на неизразимото.

Намърихъ ключа на тайната.

Достигнахъ корена на Съюза.

Ходейки безъ пжть, азъ стигнахъ въ страната безъ скърби; и бавно милостъта на Всевишния се излѣ върху ми.

Възпѣватъ безкрайния Богъ като че ли е недоловимъ; но въ своитѣ размишления, не съ очитѣ си Го видѣхъ азъ.

Това е страната, кждето нѣма страдания и никой не знае пжтя, който извежда тамъ.

Само онзи, който е върху тоя пжть, е миналъ отвѣдъ областъта на страданияето.

Вълшебна е страната и несравнима е съ никое чудо.

Само мждрецътъ я вижда, само мждреца я възпѣва.

Това е последното слово; но какъ да изразя неговото вълшебно познание? Онзи, който е вкусилъ отъ нея поне единъ пжть, само той знае каква радостъ може да даде тя.

Кабиръ казва: „Незнающия като я

вкуси, става мждъръ, а мждрецътъ нѣмѣе въ мълчаливо боготворение.

Поклонника се напълно опиянява.

Той пие отъ чашата на вдъхновенията и стремежитѣ на любовта.“

—
Тамъ цѣлото небе се изпълня съ звуци и музиката се лѣе безъ струни и безъ прѣсти:

Тамъ играта на радостта и на скръбта не престава.

Кабиръ казва: „Ако ти потънешъ въ въ Житейския Океанъ, ще живѣешъ въ Страната на Върховното Блаженство.“

—
Какъвъ лудъ екстазъ има въ всѣки часъ! Поклоника изразява и пие есенцията на времето. Той живѣе съ живота на Брама.

Казвамъ истината, защото узнахъ истината въ моя животъ. Сега съмъ привързанъ къмъ истината премахнахъ далечъ отъ себе си всички фалшиви блѣсъци.

Кабиръ казва: „Така поклоникътъ се освобождава отъ всѣкакъвъ страхъ;

така го напущатъ всички погрѣшни мисли
за живота и за смъртъта.“

—
Тамъ небето се пълни съ музика.

Тамъ струи нектара.

Тамъ струнитѣ на арфата звѣнтятъ и
барабанътъ бие.

Какво тайнствено великолепие въ не-
бесния палатъ!

Тамъ нѣме ни изгрѣвъ, ни залезъ на
слънце.

Въ океана на откровения, който е
свѣтлината на любовта, деньтъ и но-
щта сж сливатъ въ едно.

Вѣчна радостъ; ни скръбъ, ни борба.

Тамъ изпихъ препълнената чаша на
радостта, на съвършенната радостъ.

Тамъ нѣма мѣсто за заблудението
Кабиръ казва: „Тамъ бѣхъ свидетелъ
на игритѣ на Единственото Блаженство.

Познахъ въ себе си играта на Все-
лената: избѣгахъ отъ заблудението на
този свѣтъ.

Вжтрешния и външния миръ за мене
се превърнаха въ едно небе. Безкрая и

края се слѣха. Азъ съмъ опияненъ отъ изгледа на Цѣлото.

Твоята свѣтлина изпълня Вселената; тя е свѣтилника на любовта, който гори върху блюдото на знанието.

Кабиръ казва: „Тамъ никакво заблуждение не прониква, тамъ нѣма конфликтъ между живота и смъртъта“.

XVIII.

Централната областъ на небето, кждето почива Духа, е лжчезарна музика отъ свѣтлина.

Тамъ, кждето цѣвти тази чиста и проста хармония, моя Повелителъ намира своитѣ блаженства.

Въ чудния блѣсъкъ на неговата коса се губи блѣсъка на милиони слънца и луни.

Върху този брѣгъ има градъ, кждето се излива непрекжснато дъждъ отъ нектаръ.

Кабиръ казва: „Ела, о Дармадасъ, и вижъ триумфа на моя Всемогъщъ Повелителъ“.

XIX.

О, мое сърце! Всевишния Духъ, все-
могщия Господарь е до тебе: Про-
буди се, о, пробуди се! Побързай да
паднешъ въ краката на твоя Възлюб-
ленъ; защото твоя Повелителъ е твърде
близо.

Безбройни вѣкове, откакто ти спишъ;
въ това утро не искашъ ли да се съ-
будишъ?

XX.

На кой брѣгъ искашъ да спремъ, о
мое сърдце? Никакъвъ пѣтникъ нѣма
предъ насъ.

Нѣма сжщо и пѣть.

Кжде е дѣлото, кжде е покоя по
този брѣгъ?

Нѣма вода: никакъвъ корабъ, ника-
къвъ морякъ не се вижда.

Нѣма вжже, за да се върже кораба,
нито пѣкъ хора, за да го изтеглятъ.

Нито земя, нито небе, нито време;
нищо не сжществува: нито рѣка, нито
брѣгъ.

Тамъ нѣма нито тѣло, нито духъ и кжде ще можешъ да утолишъ жаждата на твоята душа?

Ти не ще намѣришъ нищо въ тоя хаосъ.

Бжди силенъ и притвори се въ себе си.

Тамъ ти ще бждешъ на безопасно мѣсто.

Запомни това, о мое сърдце! Не отивай другаде!

Кабиръ казва: „Премахни всѣка илюзия и притвори се въ себе си“.

XXI.

Въ всѣки домъ горятъ свѣтилници; Слепецъ, какъвто си, ти не ги виждашъ.

Единъ день очитѣ ти ще се отворятъ внезапно и ти ще прогледнешъ; и веригитѣ на смъртъта ще се смъкнатъ отъ само себе си.

Нѣма що да се каже, нѣма що да се разбере, нѣма нищо за вършене.

Оня, който живѣе, макаръ че е Мъртавъ, не умира никога.

Понеже той живѣе въ Самотата, аскета разправя, че Неговия домъ е далеченъ.

Твоя Повелителъ е до тебе, а ти се качвашъ на върха на палмата, за да го търсишъ

Жрецътъ Браманъ ходи отъ къща въ къща и посвещава народа въ мюсюлманската вѣра.

Уви! Истинския жизненъ изворъ е край тебе, а ти боготворишъ камъка, който си издигналъ.

Кабиръ казва: „Азъ не мога да кажа колко е обожаванъ моя Повелителъ. —

Аскетизма, броеницата, която ронятъ, добродѣтелитѣ и пороцитѣ, отъ всичко туй нищо не сжществува за него“.

XXII.

О братко, сърцето ми въздиша за истинския Учителъ, който пълни чашата на любовта и ми я поднася следъ като е пилъ отъ нея.

Той разкрива вуала и Брама се явява предъ очитѣ ми.

Той разкрива въ Него свѣтоветѣ и ме кара да слушамъ тайнствената музика. Той ми сочи че радостта и смъртта сж едно и сжщо.

Всичкитѣ му слова сж изпълнени съ любовъ.

Кабиръ казва: „Наистина нѣма защо да се безпокоимъ за оня, който има подобенъ Учителъ, за да го води къмъ сигурно пристанище“.

XXIII

Гжсти и дълбоки сж вечернитѣ сѣнки; тѣ помрачаватъ сърдцето и обгръщатъ тѣлото и духа.

Отвори прозореца къмъ залъза и загуби се въ небето на любовъта.

Пий сладкия медъ, който изцеждатъ лисцата на лотуса отъ сърдцето си.

Нека те облѣятъ морскитѣ вълни колко великолепно е морето!

Чуй: звукъ отъ морски миди и камбаненъ звънъ се разнися.

Кабиръ казва: „О Братко, погледни; Повелителя е въ вазата, която е моето, тѣло“.

XXIV

Повече отъ всичко обичамъ отъ дълбочината на сърдцето си любовъта,

която ми създава безконечен животъ на тоя свѣтъ.

Както лотоса вирѣе и цѣвти безъ водата да засегне вѣнчето му, което се разтваря надъ нея;

Както съпругата се хвърля въ пламъцитѣ подъ повелението на любовъта. Тя гори и хвърля въ стенания близкитѣ си, но никога не безчести любовъта.

Трудно е да се преплува океана на свѣта: водитѣ му сж много дълбоки.

Кабиръ казва: „Чуй ме, о Свети Човѣче, малцина сж тѣзи, които сж достигнали крайния предѣлъ“.

XXV

Моя Повелитель се крие и омайно се разкрива пакъ.

Моя Повелитель ме тежко окова и пакъ Той, Повелителя ми, сне моитѣ вериги.

Моя Повелитель ми донесе думитѣ на скръбъта и думитѣ на радостъта.

И самия Той смекчи тѣхнитѣ контрасти.

Ще поднеса на моя Повелителъ тѣлото и душата си, отколкото да забравя Повелителя.

XXVI

Всичко е сътворено отъ Бога.

Любовта е Неговото тѣло.

Той е безличенъ, неокачествимъ, неразрушимъ.

Стреми се да се слѣдешъ съ Него.

Този неопредѣленъ Богъ взима хиляди образи въ очитѣ на своитѣ творения.

Той е непороченъ и неразрушимъ.

Неговия образъ е безкраенъ и неизмѣримъ.

Той въодушевено танцува и неопредѣлени форми открива неговия танцъ.

Тѣлото и духътъ преливатъ отъ блаженство, когато сж докоснати отъ безкрайната му радостъ.

Той се крие въ всѣка съвестъ, въ всѣка радостъ, въ всѣка скръбъ.

Той нѣма нито начало, нито край.

Той съдържа всичко въ своето Блаженство.

XXVII

Милосърдието на моя истински Учител ми разкрива непознатото.

Отъ него се научихъ да ходя безъ крака, да виждамъ безъ очи, да чувамъ безъ уши, да пия безъ устни, да летя безъ криле.

Въ страната, кждето нѣма ни слънце, ни луна, ни день, ни нощъ азъ обичахъ и размишлявахъ.

Безъ да хапна, азъ вкусихъ сладостта на нектара, безъ вода азъ утолихъ жаждата си.

Сподѣлената радостъ е съвършенството на радостта. Предъ кого бихме могли нѣкога да я изразимъ?

Кабиръ казва: „Моя Учителъ е по-великъ отъ световетъ и велико е щастието на неговия ученикъ“.

XXVIII

Предъ безусловното играе условното.

„Ти и азъ сме едно“ вестятъ гърбитъ.

Учителя се приближава и приветствува своя ученикъ: Това е най-великото чудо отъ чудесата.

XXIX

Горакнатъ попитва Кабира: „Кажими, о Кабире: отъ кога започна твоето призвание? Кжде се зароди твоята любовъ?”

Кабиръ отвещава: „Когато оня, чийто форми сж безбройни не бѣше се вестилъ още; когато нѣмаше нито учителъ, нито учиникъ; когато свѣта не сжществуваше още; когато Единния Властелинъ бѣше самъ — оттогава съмъ аскетъ. Тогава, о Горакъ, Брама плени сърдцето ми.

Когато се посветихъ въ учението на аскетитѣ, Брама не бѣ още увѣнчанъ, Вишну не бѣ помазанъ за царъ, могществото на Сива не бѣ още родено.

Въ Бенаресъ, внезапно чудото на откровение ме докосна и Рамананда ме посвети.

Съ себе си носѣхъ жаждата на Безкрайността; дойдохъ да срещна моя Богъ.

Съ пълното си откровение ще се слѣя съ простото Единство.

Това ще роди моята любовъ.
О Горакъ, движи се подъ ритъма на
неговата музика!“

XXX

Върху туй дърво има едно птиче;
то танцува въ радостъта на живота.

Никой не знае кжде е то. И кой
може да каже какъвъ е припѣва на
пѣсенъта му.

Тамъ кждето пада най-гжстата сѣнка
отъ клонетѣ, тамъ е неговото гнѣздо.

То прелита вечерь и отхвърка сут-
ринь; азъ не го познавамъ.

Никой не може да каже какво е това
птиче, което пѣе въ душата ми. Перата
му не сж нито цвѣтни, нито безцвѣтни.
То нѣма ни форма, ни очертания. То се
тули въ сѣнката на любовъта.

То спи въ обятията на Незримия, на
Безпредѣлния и на Вѣчния и никой не
знае кога прелита и кога отлита.

Кабиръ казва: „О братко свети!
Дълбока е тази загадка. Остави мжде-
ритѣ да търсятъ кжде живѣе туй птиче.“

XXXI

Денъ и нощъ жестока мъка ме терзае и азъ не мога да спя.

Азъ копнѣя за срещата, която ще ми назначи моя Многообичень и не изпитвамъ никакво удоволствие да живѣя въ бащиния си домъ.

Небеснитѣ врати сж отворени. Азъ влизамъ въ храма; срещамъ моя женихъ и поднасямъ въ жертва предъ краката му тѣлото и душата си.

XXXII

Ликувай, мое сърдце, ликувай днесъ съ радость!

Любовни пѣсни изпълватъ съ звуци днитѣ и нощитѣ, и свѣта се е вслушалъ въ тѣхъ.

Подъ ритъма на тази музика, живота и смъртъта танцуватъ, луди отъ радость. Клонетѣ, океана и земята танцуватъ всредъ кикотъ и ридания човѣчеството танцува.

Защо да обличашъ монашеска одежда и да живѣешъ извънъ свѣта въ надменна самота?

Вижъ! Сърдцето ми ликува отъ радостъта на познанието и Създателя е щастливъ отъ това.

XXXIII

Има ли нужда отъ думи когато любовта е упоила сърдцето ми?

Азъ скрихъ диаманта въ намѣтката си: защо да го показвамъ всѣки мигъ?

Когато блюдото на везнитѣ бѣше праздно, то се повдигаше; сега когато е препълнено, каква смисълъ има да натискаме върху му?

Лебеда отлитна къмъ езерото задъ планинитѣ; защо да търси локвитѣ и трапещата?

Твоя Повелителъ е въ тебе; нужно ли е да хвърляшъ погледъ върху вѣншия свѣтъ?

Кабиръ казва: „Чуй, братко мой! Моя Повелителъ ме плени и свързва съ себе си“

XXXIV

Какъ би могла да се разкъса любовта, която ни свързва?

Както цвѣта на лотоса почива върху водата, така сжщо ти си моя Повелителъ, а пъкъ азъ твоя робъ.

Както нощната птица Шакоръ съзерцава нощемъ луната, така ти си моя Повелителъ и азъ съмъ твоя робъ.

Отъ самото начало на времето, чакъ до неговия край, Любовта е между Тебе и мене. — Какъ би могла да угасне такава любовъ?

Кабиръ казва: „Както рѣката се влива въ океана, тѣй и моето сърдце прониква въ Тебе.“

XXXV

Тѣлото и душата ми сж тжжни; тѣ се нуждаятъ отъ Тебе.

О Възлюблений ми! Ела въ моя домъ.

Когато ме зоватъ твоя годеница, азъ се срамувамъ, защото сърдцето ми не плени твоето сърдце.

Отъ какъвъ родъ е проче моята любовъ?

Не съмъ гладна, не ми се спи; въ него и извънъ него азъ нѣмамъ никога покой.

Влюбениятъ за годеницата е както водата за жадния.

Кой ще предаде вестъта ми на моя Възлюбленъ?

Кабиръ страда. Той чезне задето не Го е видѣлъ.

XXXVI

Приятелю събуди се, недей спа повече!
Нощта се свърши; искашъ ли да изгубишъ и деня?

Другитѣ, които се събудиха рано, получиха награди.

О, безумна жено! Ти всичко изгуби въ твоя сънъ.

Твоя Обиченъ е мждъръ, а ти, ти си безумна, о жено!

Никога ти не приготви леглото на твоя съпругъ.

О, безумна — ти прекара днитѣ си въ безполезни забави.

Твоята младостъ напуста увѣхна, защото ти не позна твоя Господаръ.

Събуди се, събуди! Виджъ, леглото ти е праздно. Презъ нощта Той те напуста.

Кабиръ казва : „Събужда се само този, чието сърдце е пронизано отъ стрелитѣ на Неговото слово“.

XXXVII

Когато блѣсти Слънцето, кжде е нощта ?

Нощъ, е защото Слънцето е оттеглило свѣтлината си.

Тамъ, кждето има познание, може ли да сжществува невежество ?

И, ако има невежество, познанието трѣбва да загине.

Ако сжществува сладострастие, какъ би могло да има любовъ ?

Кждето има любовъ, тамъ нѣма сладострастие.

Извади меча си и иди въ битката. Сражавай се, о братко мой, дотогава, докато трае живота ти.

Отсечи главата на твоя неприятель; дай му бърза смъртъ; после ела и преклони чело предъ триумфа на твоя Царь.

Храбрия мжжъ никога не напуска

сражението; оня, който бѣга не е истински борецъ.

Въ незримото поле на нашето тѣло се започва голѣма война срещу страститѣ, гнѣва гордостъта и желанието.

Въ царството на истината, на доволството и на благочестието тази битка е ожесточена и сабята, която звѣни най-високо, това е мечтъ на Неговото име.

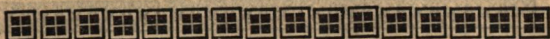
Кабиръ казва: „Когато храбъръ рицаръ влѣзе въ битката, безброй страховци почватъ да бѣгатъ.

Тежка и отекчителна е борбата, която води оня, който търси истината.

Неговото желание е по-трудно изпълнимо, отколкото това на войника или пъкъ това на вдовицата, която иска да намѣри своя съпругъ.

Защото войникътъ се сражава нѣколко часа, а борбата на вдовицата съ смъртъта се свършва бърже.

Но битката на онзи, който търси истината, продължава день и нощъ и не престава презъ цѣлия му животъ“

XXXVIII

Бравата на заблудението заключава решетката : отвори я съ ключа на любовта.

Като отваряшъ вратата, ти ще събудишъ Възлюбления.

Кабиръ казва : „О, братко ! Не отминавай подобно щастие“.

XXXIX

О Друже, тѣлото е Неговата лира. Той докосва нейнитѣ струни и мелодията на Брама се разлива.

Ако струнитѣ се скжсатъ и ключоветѣ разхлабятъ, тогава тѣлото се превръща пакъ на прахъ.

Кабиръ казва : „Никой другъ освенъ Брама не може да изтръгне подобна мелодия“.

XL

Действително скжпъ ми е онзи, който може да отведе заблудения пжтникъ у дома.

Въ домътъ е истинския съюзъ, въ домътъ е радостта на живота; защо да

напускамъ своя домъ и да скитамъ въ гората ?

Ако Брама ме е сътворилъ, за да досегна истината, азъ ще намъря въ дома едновременно и робството и свободата.

Скъпъ ми е оня, който може да потъне дълбоко въ недрата на Брама, оня, чийто духъ се губи лесно въ съзерцанието.

Скъпъ ми е оня, който познава Брама и който може да остане въ съзерцание къмъ Неговата Висша Истина.

Скъпъ ми е оня, който може да изсвири мелодията на Безкрайността, като съединява въ живота си любовта и жертвоприношението.

Кабиръ казва: „Домътъ е постоянното обиталище; въ домътъ е реалното; чрезъ домътъ ние достигаме онзи, който е Реалното. И тъй, остани тамъ, където си и всичко ще дойде на своя редъ“.

XLI

О Свети човъче! Да се слѣнешъ напълно съ Него, ето, кое е най-доброто.

Отъ деня, въ който срещнахъ моя Богъ, блаженството на нашата любовъ ни престава,

Азъ не затварямъ очисъ си; не запушвамъ ушитъ си; не измжчвамъ тѣлото си.

Гледамъ съ широко отворени очи; усмихвамъ се и съзерцавамъ красната Му.

Азъ шѣпна Неговото име и всичко което виждамъ ми говори за Него.

Всичкитъ ми дѣла сж култъ, който въздигамъ на моя Богъ.

Зората и здрача за мене сж едно и сжщо нѣщо.

За мене нѣма противоположности.

Кждето и да ида азъ се движа съ Него.

Всичко, което изпълнявамъ, е Негова служба.

Когато лѣгамъ да спя, колѣничамъ въ краката му.

Той е едничкия отъ когото се възхищаватъ моитъ очи; азъ не познавамъ друго.

Устата ми вече не произнася небла-

гочестиви думи; денемъ и нощемъ тѣ пѣятъ хвалебствия за Него.

Изправенъ или сѣдналъ азъ не мога да Го забравя, защото ритъмътъ на неговата пѣсенъ звучи въ ушитѣ ми

Кабиръ казва: „Сърдцето ми е обхванато отъ луда радостъ и откривамъ всичкитѣ тайни, скрити въ душата ми.

Азъ съмъ потопенъ въ чудно неизмѣримо блаженство, което надминава всѣка радостъ и скръбъ“.

XLII

Само вода има въ свещенитѣ кжпални; Азъ зная, че тѣ сж безполезни, защото се кжпахъ въ тѣхъ. Свещенитѣ образи не могатъ да говорятъ; азъ зная туй, защото ги зовахъ.

Пюрана и Корана сж само думи; азъ смѣкнахъ вуала и видѣхъ.

Кабиръ оставя да говори опита; той знае че всичко останало е лъжа.

XLIII

Смѣя се когато чувамъ да говорятъ, че рибата въ водата е жадна.

Ти не виждашъ че Истината е въ твоя домъ и блуждаешъ безгрижно отъ лѣсъ въ лѣсъ.

У тебе е Истината! Иди кждето искашъ въ Бенаресъ или Матура: ако не намѣришъ душата си, свѣта е недействителенъ за тебе.

XLIV

Скритата Хоругва е забита въ Небесния храмъ. Тамъ се развѣва лазуренъ балдахинъ, украсенъ съ луната и обшитъ съ скжпоцени камъни.

Тамъ блѣсти свѣтлината на Слънцето и на луната. Усмири душата си и съзерцавай въ мълчание величавостъта.

Кабиръ казва: „Оня, който е пилъ отъ тоя нектаръ, изпада въ блаженство“.

XLV

Кой си ти и отъ кжде идвашъ?

Кжде обитава Всевишния и какъ може той да участвува въ всичкитѣ дѣла на Творението?

Пламъка е въ дървото; но кой го възпламенява внезапно? Дървото се

превръща въ пепелъ, но кжде отива силата на пламъка?

Истинския Учитель ни учи, че Духа е безкраенъ и безначаленъ.

Кабиръ казва: „Брама приспособява словото си споредъ разума на своитѣ слушатели“.

XLVI

О Святи! пречисти тѣлото си напълно. Както семето е въ банановото дърво, както цвѣтоветѣ, плодоветѣ и сѣнката на листата сж въ семето:

Тѣй и зародиша е въ тѣлото и въ този зародишъ се крие пакъ тѣло.

Огънътъ, въздухътъ, водата, земята и етера сж въ Него.

О Кази, о Пунди, разбери това: Има ли нѣщо което да не е въ нашата душа?

Пълната стомна плува надъ водата; тя съдържа вода и е обиколена отъ нея.

Не смѣятъ да наименоватъ туй отъ страхъ да не пробудятъ заблуждението на дуализма.

Кабиръ казва: „Слушай Словото, Истината, което е твоето битие. Той

изрича словото Самъ на Себе си и самия Той е Създател“.

XLVII

Той е странното дърво, което расте безъ корени и което дава плодове безъ да е цвѣтѣло.

То нѣма нито клоне, нито листа; то е непорочния Лотосъ.

Две птици пѣятъ тамъ: едната е Учителя, а другата, — неговия ученикъ.

Ученикътъ избира многобройнитѣ плодове на живота и вкусва отъ тѣхъ; Учительтъ го гледа съ радость.

Трудно е да се разбере това, което казва Кабиръ: „Птицата е недосегаема, а при все това се вижда ясно. Безличния е въ недрата на всички форми. Азъ възпѣвамъ славата на формитѣ“.

XLVIII

Усмирихъ мжката на душата си, и сърдцето ми ликува: защото погледнахъ оттаткъ Царството въ което съмъ азъ. Като съпжтникъ видѣхъ най-висшия Другарь.

Живѣлъ като робъ, азъ се освободихъ; азъ съмъ изтръгнатъ отъ ноктите на ограничеността.

Кабиръ казва: „Достигнахъ недостъпното и сърдцето ми е обагрено отъ багрите на любовта“.

XLIX

Тава, което виждашъ, не съществува, а онова, което съществува, ти не познавашъ.

Преди да си видѣлъ, ти не можешъ да вѣрвашъ; това което ти казватъ, ти не можешъ да възприемешъ.

Този, който има разумъ, разбира чрезъ думите, а невежия остава съ широко отворена уста.

Нѣкои съзерцаватъ Безформеното, други размишляватъ върху формата; но мъдрецътъ знае, че Брама стои и надъ дветѣ.

Красотата на Брама не може да се види съ очите. Ритъмътъ на Неговото слово не може да се чуе съ ушите.

Кабиръ казва: „Оня, който е открилъ едновременно любовта и жертвата, не клони никога къмъ смъртта“.

L

Флейтата на Безпредѣлния свири
безпирно и възпѣва Неговата любовъ.

Когато любовъта не признава гра-
ници, достига Истината.

Колко далече се разнася неговия
ароматъ! Той е безкраенъ; нищо не му
пречи.

Формата на неговата мелодия е лж-
чезарна, като милиони слънца.

LI

Скъпи приятелю, жадувамъ до срещ-
на моя Възлюбленъ! Младостъга про-
цѣвтя, а мжката че съмъ раздѣленъ
отъ него, притиска гърдитъ ми.

Блуждая безцелно въ алеитѣ на по-
знанието; при все това, въ тѣзи алеи
получихъ откровението му:

Имамъ писмо отъ моя Възлюбленъ;
писмото носи неизразима вестъ и сега
азъ не се боя вече отъ смъртъта.

Кабиръ казва: „О скъпи друже! Азъ
получихъ сега Единното Безсмъртие!“

LII

Когато съмъ раздѣлена съ моя Възлюбленъ, сърдцето ми е изпълнено съ ечаль.

Денемъ нѣмамъ покой, нощемъ нѣмамъ сънъ. Кому да разкажа мжката си?

Нощта е мрачна. Часоветѣ минаватъ, а Той не идва. Моя Повелителъ отсъствува и азъ се стрескамъ и трѣпна отъ страхъ.

Кабиръ казва: „Чуй, приятелко, нѣма по-голѣма радостъ отъ тази да срещнемъ Възлюбления.“

LIII

Каква е тази флейта, чиято музика ме преизпълня съ радостъ?

Пламякътъ гори безъ ламба.

Лотосътъ цѣвти безъ корени.

Цвѣтията се разпъватъ въ градинитѣ.

Нощната птица е привързана къмъ луната.

Дъждовната птица жадува за дъжда.

Но предъ любовта на кой Вѣчно Възлюбленъ жертвува Той своя животъ?

LIV

Не чу ли акордитъ на тайствената музика?

Арфата на радостта тихичко и сладостно свири средъ стаята. Защо излизашъ вѣнъ за да я чуешъ?

Ако ти не си вкусилъ нектара на Единствената Любовь, за какво ти е нужно да се пречистишъ отъ душевната си калъ?

Кази разгадава смисъла на стиховетъ отъ Корана и учи хората; но ако сърцето му не плува въ божествената любовъ, каква полза че е учителъ?

Йогътъ боядисва червено дрехата си; но ако не познава цвѣта на любовта, за какво би му послужилъ цвѣта на дрехата?

Кабиръ казва: „Кждето и да бжда, въ храма или върху терасата на своя домъ; въ полето или въ цвѣналата градина, истина ви казвамъ, че всѣки мигъ моя Повелителъ простира своето блаженство надъ мене.“

LV

Неизповедима е пжтеката на любовта.

Тамъ нѣма ни шумъ, ни тишина; всѣко творение се прекланя предъ нозетѣ му, преизпълня се отъ радостта да Го търси, потапя се въ дълбинитѣ на неговата любовъ, както рибата въ водата.

Влюбениятъ е всѣкога готовъ да отдаде живота си въ служба на своя Повелитель.

Кабиръ разбулва тайната на любовта.

LVI

Истинския Светецъ е оня, който може да разкрие предъ човѣшкитѣ очи ликътъ на Безличния.

Истинскиятъ Свѣтецъ е оня, който може безъ посредството на обряди и церемонии да посочи правия пжтъ къмъ Него.

Истинския Светецъ е онзи, който не те кара не да затваряшъ вратитѣ, ни да задържашъ диханието си, ни да се отричашъ отъ свѣта;

Оня, който те прави да виждашъ
Всевишния навсѣкжде, кждето има ра-
зумъ ;

Който те учи да бждешъ спокоенъ
всредъ дѣлата си.

Навѣки потъналъ въ блаженство, из-
гонилъ всѣка боязнь изъ сърцето си,
Светецътъ всредъ удоволствията, запазва
хармонията на своя животъ.

Необятното присѣствие на Безпре-
дѣлния е навсѣкжде: на земята, въ во-
дата, въ небето, въ въздуха.

Непоколебимъ като молния, тронътъ
на изследвача е издигнатъ надъ празд-
ното пространство.

Оня, който е въ вжтрешността на
всѣко нѣщо, намира се и отвънъ. Азъ
виждамъ самия Него и никой другъ.

LVII

Приеми Словото, отдето е бликнала
Вселената!

Туй слово е: Учителъ; азъ го чухъ и
станахъ ученикъ.

Колцина сж тѣзи, които разбраха
туй слово?

О Святый, научи ги да го разбиратъ.
Ведитъ и Пуранатитъ го възвестяватъ.
Свѣтътъ се крепи на него.

Ришитъ и благочестивитъ говорятъ за него. Но никой не разбира тайния Му смисълъ.

Главата на семейството напуща домътъ си когато го чуе.

Аскета се възвръща къмъ любовта, когато го разумѣе.

Шестъ философии го тълкуватъ.

Духътъ на отричането изхожда отъ него.

Отъ туй Слово е роденъ Свѣта на образитъ.

Туй Слово разкрива всичко.

Кабиръ казва: „Но кой знае отъ де иде туй Слово?“

LVIII

Изпраздни чашата! Опий се! Пий божествения нектаръ въ Негово Име.

Кабиръ казва: „Чуй ме, скъпи Саду! Отъ темето на главата чакъ до стъпалата на краката си човѣкътъ е отровенъ отъ разума“.

LIX

О човъче, ако не познавашъ собствения си Повелителъ, за какво си тъй гордъ?

Откажи се отъ всъка хитростъ. Никога проститѣ думи не ще те съединятъ съ Него.

Не изпадай подъ властта на Писанията.

Любовта се ясно различава отъ писмото, и онзи, който съ пълно откровение я търсилъ, той я намѣрилъ.

LX

Насладата да плувамъ по океана на безсмъртния животъ ме избави отъ всички суетни въпроси.

Както дървото е въ сѣмето, тъй и всичкитѣ злини сж въ празднитѣ питаня.

LXI

Когато най-после откриешъ океана на щастието, не си отивай жаденъ.

Събуди се безумний! Смъртта те дебне. Предъ тебе е светата вода. Пий отъ нея до последно издихание.

Не гонй миража, но жадувай за нектаръ.

Друва, Праладъ и Шукадева пиха отъ него; и Реда вкуси сжщо така.

Светцитъ сж пияни отъ любовь; само за любовь сж жадни тѣ.

Кабиръ казва: „Чуй, братко мой! Убежишето на страха е разрушено;

Нито единъ мигъ ти не погледна свѣта лице съ лице.

Чрезъ фалша ти тъчешъ своете робство; думитъ ти сж пълни съ лъжи-

До като главата ти е обременена съ желанието, какъ можешъ да бждешъ лекъ?“

Кабиръ казва още: „Запази въ себе си истината, духа на жертвоприношението и любовта“.

LXII

Кой научи вдовицата да остави да изгорятъ тѣлото ѝ върху кладата на мъртвия ѝ съпругъ?

Но кой научи любовта да намира радостъта си въ жертвоприношението?

LXIII

Защо си тъй неспокойно сърдце мое?

Онзи, който бди надъ птицитѣ, животнитѣ и насѣкомитѣ.

Онзи, който се грижи за тебе, когато ти бѣше въ утробата на майка си.

Не ще ли те предпазва и сега, когато си излѣзълъ? —

О, мое сърдце, какъ можешъ да се отвърнешъ отъ усмивката на твоя Богъ и да блуждаешъ далече отъ него?

Ти напусна своя Възлюбленъ, за да мислишъ за други. Затова твоето дѣло е напраздно.

LXIV

Колко е трудно да срещна Повелителя си!

Дъждовната птичка ожъдняла, съ високъ гласъ зове дъжда. Тя би умрѣла отъ очакване, отколкото да пие друга вода.

Примамена отъ звукитѣ на музиката, кошутата се приближава; като слуша, тя рискува живота си и при все това страхътъ не я възпира.

Вдовицата седи до тѣлото на своя
съпругъ; огнѣтъ не я плаши.
Не имай боязнь за тѣлото си.

LXV

О Братко! когато блуждаяхъ, истин-
скиятъ Учителъ ми посочи пжтя.

Тогава азъ напустнахъ обрядитѣ и
церемониитѣ; не се потапахъ повече въ
свещенитѣ води.

Разбрахъ че съмъ безуменъ; че всички
около мене сж хора съ здравъ разся-
дкъ и че азъ срамяхъ мждритѣ хора.

Отъ тогава, азъ не се търкалямъ
повече въ праха въ знакъ на покор-
ность; азъ не бия вече камбаната на
храма; азъ не поставямъ вече идола върху
неговия тронъ;

Не поставямъ вече цвѣтя предъ ико-
нитѣ въ знакъ на обожаване.

Не изтезаването ѝ мжитѣ на плътъ-
та се нравятъ на Повелителя.

Не като хвъргашъ одеждитѣ и като
убиешъ чувствата си, ти Му се нравишъ.

Добрия, търпеливия, човѣкъ живѣе
спокойно всредъ вълненията на свѣта,

той уважава като себе си всичките твари на земята.

Този човѣкъ достига Безсмъртието, и истинският Богъ е съ него,

Кабиръ казва: „Онзи, на когото словата сж чисти и който нѣма нито надменостъ, нито завистъ, той познава истинското Му Име“.

LXVI

Аскета вмѣсто да обагрятъ душата си съ боите на любовта, багри одеватъ си.

Изоставилъ Брама, той колѣничи въ храма, за да боготвори нѣкой камѣкъ;

Той си пробива ушите; носи дълга брада и мръсни дрипи и прилича на нѣкой козелъ.

Той броди изъ пустинята, убилъ въ себе си желанието и прилича на евнухъ,

Той си подстригва главата и почерня дрехите; Той чете Жита и става голѣмъ бърборко.

Кабиръ казва: „Ти, който живѣешъ като него, съ вързани рѣце си крака отивашъ къмъ вратите на смъртта“.

LXVI

Азъ не зная кой е моя Богъ
Ходжата вика къмъ него. Защо?
Глухъ ли е повелителя?

Той долавя най-слабото търкане отъ
нежнитъ членчета на насъкомото когато
то се движи.

Рони броеницата си; рисувай върху
челото си знака на твоя Богъ; носи
мръсни дрипи; ако носишъ въ сърдцето
си смъртносно оръжие какъ ще завла-
дънешъ Бога?

LXVIII

Чувамъ мелодията на Неговата флей-
та и не съмъ повече господарь на
себе си.

Цвѣтецътъ се разцвѣтвява безъ да е
дошла пролѣтъта и вече пчелата е до-
ловила ароматната му вестъ.

Гръмотевицата гърми, свѣткавицитъ
свѣткатъ; вълни бушуватъ въ сърдце-
то ми.

Дъждътъ вали, а душата ми плаче
следъ моя Повелитель.

Тамъ кждето ритъма на свѣта едно следъ друго се ражда и умира, тамъ е засѣгнато сърдцето ми.

Тамъ скрититѣ хоругви се развѣватъ отъ вѣтъра.

Кабиръ казва: „Моето сърдце копнѣе за животъ“.

LXIX

Ако Богъ е въ джамията, тогава на кого принадлежи свѣта?

Поклонико, ако Рама е въ иконата, която обожавашъ ти, тогава какво става тамъ, кждето нѣма образи?

Хари е на Изтокъ, Алахъ е на западъ. Погледни въ сърдцето си и едновременно ще намѣришъ въ него Каримъ и Рама.

Всичкитѣ мъже и всичкитѣ жени на свѣта сж живитѣ му форми.

Кабиръ е детето на Алаха и на Рама. Той е моя Учителъ; Той е духовния ми наставникъ.

LXX

Оня, който е смиренъ и доволенъ отъ сждбата си; оня, който е справед-

ливъ, оня, чийто духъ е изпълненъ съ помирение и миръ;

Оня, който Го е видѣлъ и се е докосналъ до Него, той е освободенъ отъ страха и безпокойствието.

За него мисълта за Бога е като Санталово тѣсто, разтлано по тѣлото му.

За него нѣма друга радостъ извънъ мисълта.

Хармонията съпжитствува работата и почивката му: едно любовно сияние се излъчва отъ него.

Кабиръ казва: „Докосни краката на Оногова, който е единъ, недѣлимъ, неизмѣненъ, кротъкъ, който преизпълня съ радостъ земнитѣ сѣдове и чийто образъ е любовта.“

LXXI

Иди всредъ добритѣ хора, тамъ е жилището на Възлюбления.

Вземи отъ тѣхъ всичкитѣ си мисли, всичката си любовъ и знание.

Защото събранието, въ което не се произнася Неговото име, ще бѣде превърнато на пепель.

Кажи ми, какъ би могълъ да имашъ свадбенъ пиръ, когато женихътъ не ще бжде тамъ?

Не се колебай по-вече, мисли само за Възлюбления.

Нека сърдцето ти не обожава други богове. Лошо е да обожаваме други учители.

Кабиръ въздъхва и казва: „Ако ти действувашъ другояче, никога не ще намѣришъ Възлюбления.

LXXII

Скъпоценния камъкъ е изгубенъ въ калта и всички желаятъ да го намѣрятъ. Едни го търсятъ тукъ други тамъ, нѣкои го виждатъ въ водата, други между камънитѣ.

Но ученика Кабиръ, като му оценява истинската стойностъ, грижливо го обви въ сърдце си, като че ли въ политѣ на одеждата си.

LXXIII

Носилката пристигна, за да ме отведатъ въ дома на моя съпругъ; радостна тръпка премина презъ сърдцето ми.

Но носачитѣ ме отведоха въ осамотената гора, където не познавамъ никого.

О носачи, цѣлувамъ умолително кратката ви: почакайте още единъ мигъ.

Оставете ме да се върна при родителитѣ и приятелитѣ си, за да се простя съ тѣхъ.

Ученика Кабиръ възпѣва: „О Светий, прекрати продажбитѣ и покупкитѣ си; остави тамъ твоитѣ печалби и загуби, защото въ страната къмъ която пѣтувашъ, нѣма нито пазаръ, нито дюкяни.

LXXIV

О, мое сърдце, ти не познавашъ всичкитѣ тайни на този градъ на любовта, незнающе си отивашъ.

О друже мой, какво направи отъ тоя животъ? Ти положи върху главата си тежъкъ товаръ отъ камъне; кой ще може да те облекчи?

Твоя Приятель живѣе на другия брѣгъ и ти никога не се запитвашъ какъ ще можешъ да се срещнешъ съ него.

Корабътъ е разбитъ; обаче ти продължавашъ да седишъ на пейката и безъ да напредвашъ, вълнитѣ се биятъ у тебе.

„Най-последе кого ще имашъ за приятель?“ пита те твоя рабъ Кабиръ, „ти си самъ, ти нѣмашъ другари; ти ще понесешъ последствията на твоитѣ дѣла“.

LXXV

Ведитѣ учатъ че Безусловното е надъ свѣта на условноститѣ.

О жена, какво ще ти помогне спора, за да знаешъ дали Той е надъ всичко или пъкъ въ всичко?

Бжди навсѣкъде, както у дома си. Мъглата на радостъта и скръбъта никога не ще се розпрѣсне тамъ;

Облеченъ въ свѣтлина, седналъ върху тронъ отъ свѣтлина, съ глава излъчваща свѣтлина, Брама се разкрива тамъ день и нощъ.

Кабиръ казва: „Истинскиятъ Учителъ е изцѣло Свѣтлина“.

LXXVI

Отвори влюбенитѣ си очи и съзерцавай Го, Него, който владѣе Вселената! Разгледай Вселената и разбери че това е твоята страна.

Когато ще срещнешъ Истинския Учитель, Той ще ти пробуди сърдцето.

Тси ще ти повѣри тайнитѣ на любовта и на жертвата и тогава ти ще разберешъ че той надминава Вселената.

Този свѣтъ е мѣстото на истината; лабиринта на неговитѣ пжтеки смайватъ Сърдцето.

Ние можемъ да достигнемъ цельта безъ да пресичаме пжтя; това е спортъ, който не свършва никога.

Тамъ кждето кржгътъ на безбройнитѣ радости се върти около Създателя, тамъ е Вѣчното Блаженство.

Когато ги упознаемъ, тогава цикъла на възприеманията и на отрицанията ни ще се завърши.

Тогава пламъка на страстьта не ще ни обгаря вече.

Той е последната и безгранична почивка.

Той е прострялъ по цѣлия свѣтъ образитѣ на своята любовъ

Отъ Царството, което е Истината, вълни отъ вѣчно нови форми бликатъ и Той прониква въ формитѣ.

Всички градини, всички храсти, всички зелени люлки сж изпълнени съ цвѣтове и въздуха трепти въ радостна омая.

Тамъ лебеда играе дивна игра. Тамъ звуцитѣ на тайнствената музика се въртятъ около Безкрайното Единство.

Тамъ, въ срѣдата, блести Трона на Оногова, който съдържа всички нѣща; Всевишния е седналъ въ него.

Свѣтлината на милиони слънца се губи, свѣнува предъ лжчезарността на единъ само косъмъ отъ неговото тѣло.

Каква сладостна мелодия на Арфа се чува по пжтя! Нейнитѣ звуци пронизватъ сърдцето.

Безспирно текатъ вълнитѣ на Вѣчния житейски Изворъ, дето ражданието и смърта играятъ безспирно.

И наричатъ Хаосъ оногова, който е Истината надъ истинитѣ. Оня, който притежава всичкитѣ Истини!

Въ Него се увѣковѣчава творението, което е надъ всѣка философия и което никоя философия не може да схване.

Има единъ безкраенъ свѣтъ, о братко мой, и има сжщо Сжщество безъ име, за което нищо не може да се каже.

Ние познаваме тоя безпредѣленъ свѣтъ посредствомъ оня, който го постигналъ. Той е нѣщо по-друго отъ всичко казано и чуто.

Нито форма, нито тѣло, нито пространство, нито дихание нѣма тамъ. Какъ бихъ могаль да ти кажа какъвъ е той.

Той е пжтя на Безкрайността по който слиза Божията милость; оня, който стигне до Него е освободенъ отъ раждането и смъртта.

Кабиръ казва: „Тѣзи чувства не могатъ да се искажатъ съ думитѣ на устата; тѣ не могатъ да се напишатъ и на книга.

Какъ бихме ги превели? Ние сме нѣми що вкуваме най-вкуснитѣ нѣща.

XXVII

О, мое сърдце! Да идемъ въ страната, кждето живѣе Възлюбления, Похитителя на моето сърдце.

Влюбената напълни стомната си въ кладенеца, обаче нѣма въже, за да я изтегли изъ водата.

Въ тази страна облацитѣ не покриватъ небето и все пакъ дъжда тихичко рами

О, непороченъ духъ! Не сѣди върху прага на вратата си. Излѣзъ и окъпи се въ благословената вода!

Въ тази чудна страна, царѣ вѣчната лунна, тамъ никога не се стѣмнява.

А кой разправя за едно само слънце? Това царство е освѣтлено отъ сиянието на милиони слънца.

LXXVIII

Кабиръ казва: „О, Саду! Чуй безсмъртнитѣ ми слова. Ако желашъ щастието си, внимавай добре: Ти си се отдалечилъ отъ Създателя, отъ когото си сътворенъ; ти си обезумялъ; ти заслужавашъ смъртъта.

Всичкитѣ доктрини, всичкитѣ учения идатъ отъ Него, въ Него се разцвѣтватъ тѣ. Знай, че това е истината и не се бой отъ нищо.

Чуй вестъта за великата истина.

Чие име възхвалявашъ и кому се молишъ? О, излѣзь изъ този лабиринтъ!

Той е въ сърцето на всѣко нѣщо; защо изпадашъ въ напразно отчаяние?

Ако отдалечишъ Учителя отъ себе си, значи че почиташъ само отдалеченостъта. Ако действително Учителя е далече, тогава отъ кого е сътворенъ свѣта?

Когато мислишъ, че Той не е тукъ, тогава ти блуждаешъ, отивашъ все подалече и напраздно го търсишъ въ сълзитѣ.

Въ далечината, Той е недосегаемъ, въ близостъта, — истинско блаженство "

Кабиръ казва: „Отъ страхъ да не измъчва своя робъ, Той го преизпълня.

Проче, познай себе си, о Кабиръ, защото той е изцѣло въ тебе.

Ликувай отъ радостъ и здраво се притвори въ своето сърдце“.

LXXIX

Не съмъ нито набоженъ, нито атеистъ.

Не живѣя нито споредъ предписанията, нито споредъ разума си.

Не съмъ нито ораторъ, нито слушатель.

Не съмъ нито слуга, нито господарь.

Не съмъ нито свободенъ, нито окованъ.

Не съмъ нито плененъ, нито освободенъ.

Не съмъ далече отъ никого; не съмъ близо до никого.

Не ще отида нито въ ада, нито въ небето.

Работя всичко, е при все това съмъ извънъ всѣка работа.

Малцина ме разбиратъ : Онзи, който ме разбра, живѣе въ миръ,

Кабиръ никога не желае, нито да твори, нито да руши.

LXXX

Истинското име не приличе на никое друго име.

Разграничаванието между Условното и Безусловното е въпросъ на думи.

Безусловното е сѣмето, Условното е цвѣтътъ и плодътъ.

Познанието е клонката ; Името е коренътъ.

Търси кореня. Когато го намѣришь, ще станешъ щастливъ.

Коренътъ ще те отведе къмъ клонката, къмъ цвѣта и плода.

Това ще бжде срещата ти съ твоя Повелителъ; това ще бжде реализирането на твоята радостъ; това ще бжде примирението между условното и безусловното.

LXXXI

Въ началото той бѣ самъ и бѣше достатъченъ за себе си, безусловно Битие безъ, форма, безъ цвѣтъ.

Тогава нѣмаше нито начало, нито срѣда, нито край.

Нѣмаше очи. нѣмаше нощъ, нѣмаше день.

Нѣмаше земя, ни въздухъ, ни небе, ни огънь, нито вода; нито рѣки като Гангъ и Юмна; нито морета, нито океани, нито вълни.

Нѣмаше нито пороци, нито добродѣ-

тели, нито свещени книги като Ведитѣ, Откровенията или Корана.

Кабиръ размисли и каза: „Тогава всичко бѣше мълчание и покой. Всевишния живѣше потопень въ душевнитѣ си глъбини.

Учителя не яде и не пие, не живѣе и не умира.

Той нѣма нито образъ, нито цвѣтъ нито облѣкло.

Той не изхожда отъ никой родъ, отъ никия каста, отъ нищо. Какъ бихъ могълъ да опиша неговата слава?

Той нѣма образъ и при все това Той не е безличень.

Той нѣма име.

Той нѣма цвѣтъ е безцвѣтенъ.

Той нѣма домъ.“

LXXXII

Кабиръ размишлява и каза: „Този, който нѣма нито съсловие, нито отечество, който нѣма нито образъ, нито качества, изпълня пространството.“

Създателя е вложилъ въ битието

играта на радостта и отъ думата „Омъ“ е родено създанието.

Земята е неговата радостъ; радостта му е небето.

Радостта му е блъсъка на слънцето и луната.

Радостта Му е началото, срѣдата и края.

Радостта е образъ, сѣнка и свѣтлина.

Океанитѣ и вълнитѣ сж Неговата радостъ.

Неговата радостъ сж Сараваститѣ, Юмна и Гангъ.

Учителя е Единъ: Живота и смъртта, съединението и раздѣлата, сж игритѣ на Неговата радостъ!

Играчкитѣ му сж земята, водата и цѣлата Вселена!

Неговата игра е небето и земята.

Всредъ играта, творението се развива и всредъ играта, то се уформя.

„Цѣлия свѣтъ“ — казва Кабиръ — „почива върху Неговата игра; но Играча остава непознатъ.“

LXXXIII

Арфата разлива сладостна мелодия
и танцът започва безъ танцьори.

Музиката отглася безъ допиране на
пръсти; тя се слуша безъ уши; защото
Той е Ухото и Той я чува.

Вратата е заключена, но тамяна е
вжтре и срещата не е видена отъ никого.
Мждрецътъ разбира тия слова.

LXXXIV

Просякътъ проси, но азъ не идвамъ
да Го видя.

И какво бихъ поискалъ отъ просяка?
Той ми дава безъ да съмъ Му искалъ
нѣщо.

Кабиръ казва: „Азъ съмъ Неговъ;
Оставямъ да се изпълни предопредѣ-
лението.

LXXXV

Моето сърдце проси жилището на
Моя Възлюбленъ. Широкиятъ друмъ и
убежището на стрѣхата сж едно и сжщо
за оная, която е изгубила града на своя
съпругъ.

Сърдцето ми не намирв въ нищо радостъ; духътъ и тѣлото ми сж разсѣяни.

Неговия палатъ има милиони врати; но има безбрѣженъ океанъ между него и мене.

Какъ ще го премина? О Друзе, безкрайно се разстила този пѣтъ.

Какво дивна работа е тази лира! Когато е добре настроена, тя влудява сърцето.

Но ако ключоветъ се счупятъ и ако струнитъ се разхлабятъ, тя не занимава никого вече.

Усмихнатъ казвамъ на родителитъ си: сутринята трѣбва да видя моя Повелитель.

Тѣ се разсърдватъ; не ме оставятъ да отида и казватъ: „Тя мисли че има такава властъ надъ своя съпругъ, че може да изисква отъ него всичко каквото пожелае; ето защо тя е нетърпелива за своя Повелитель.“

Сега, скѣпи друже, открийте излеко моя вуалъ, защото тази е любовната ми нощъ.

Кадиръ казва: „Чуй ме! Сърдцето ми е нетърпеливо до срещне Моя Възлюбленъ; азъ лежа въ леглото си безъ сънъ. Спомняте си за мене рано при зори.“

LXXXVI

Обслужи на твоя Богъ, който е дошелъ въ храма на живота.

Не играй ролята на безуменъ, защото сѣнкитѣ на нощта се сгжстятъ бърже.

Той ме чака дълги вѣкове; отъ любовъ по мене, той изгуби сърдцето си.

При все това, азъ не познавахъ радостта, която бѣше тъй близо до мене: моята любовъ не бѣше още пробудена.

Но сега моя любимъ ме научи да разбирамъ смисъла на звѣна, който за-сегна ушитѣ ми

Сега моето щастие се сбждна. Кабиръ казва: „Вижъ колко е велико моето блаженство! Азъ получихъ безпредѣлната ласка на моя Възлюбленъ!“

LXXXVII

Буреносни облаци се трупатъ на небето! О чуй дълбокия гласъ на тѣхния тънтежъ!

Дъждътъ идва отъ изтокъ и шепне монотонната си пѣсенъ.

Прегледай оградитѣ на твоитѣ ниви, за да не би дъжда да ги залѣе.

Пригответи земята на Избавлението и остави да се удавятъ въ проливния дъждъ паразититѣ на любовта и на жертвоприношението.

Мждрия стопанинъ ще празнува края на жътвата. Той ще напълни хамбаритѣ си съ жито и ще храни Мждрецитѣ и Светцитѣ.

LXXXVIII

Този день ми е най-цененъ отъ всичкитѣ ми дни, защото днесъ моя възлюбленъ Повелителъ е гостъ на моя домъ.

Моята стая и моето сърдце сияятъ отъ Неговото присѣствие.

Моитѣ страстни желаня възпѣватъ Неговото име и се губятъ въ необятната му красота.

Омивамъ краката му; съзерцавамъ лицето му и колѣнича предъ него, като му поднасамъ въ жертва тѣлото си, душата си и всичко каквото имамъ.

Какъвъ денъ на радостъ е денътъ въ който моя Възлюбленъ, моето съкровище, влиза въ моя домъ!

Всички лоши помисли отлитатъ отъ сърдцето ми, когато видя моя Повелителъ

„Любовъта ми го докосна; сърдцето ми чезне по неговото Име, което е Истината.“

Така пѣе Кабиръ, служителътъ между всичкитѣ Негови служители.

LXXXIX

Има единъ мждрецъ, за да чуе тържествената музика, която се възнася къмъ небето?

Той е Извора на всѣка музика; Той препълня всички човѣшки сѣдове и все пакъ пребивава.

Оня, който живѣе за тѣлото си, е винаги алченъ, защото предмета на неговото търсене е несъвършенъ; и всѣ-

кога все по-дълбоко бликатъ въ душата му думитѣ, въ които се сливатъ любовта и жертвоприношението:

„Той е това; това е Той.“

Кабиръ казва: „О, братко, това сж най-съвършенитѣ слова.“

ХС

Кжде да ида, за да се науча да познавамъ моя Възлюбленъ?

Кабиръ казва: „Ти никога не ще намѣришъ гората, ако не познавашъ дървото; сжщо тъй, никога не ще Го намѣришъ, ако Го диришъ въ абстракцитѣ“.

ХСІ

Научихъ санскритски езикъ, остави хората да ме наричатъ Мждрецъ:

Но за какво ми е всичкото познание, ако блуждая изоставенъ, ако гърлото ми пресъхва отъ жажда и ако горя отъ плама на моето желание?

Кабиръ казва: „Напраздно носишъ въ Главата си бремето на гордостъ и

суета ; остави го въ праха и иди предъ Възлюбления. Отнеси се къмъ Него като къмъ твоя Повелитель“.

XCII

Раздѣлена отъ любимия си, жената преде на своя чекръкъ.

Крепостъта на тѣлото ѝ се издига въ нейната красота, дете е билъ построенъ и двореца на духа.

Чекръка на любовта се завъртва къмъ небето, той е направенъ отъ скъпоценитѣ украшения на познанието.

Какви нежни нишки таче жената и какъ ти пречиства чрезъ любовта и почитъта си.

Кабиръ казва : „Азъ сплитамъ гирландата на днитѣ и ношитѣ ; когато ще дойде моя обиченъ и когато Неговитѣ нозе ме докоснатъ, азъ ще Му поднеса своитѣ сълзи“.

XCIII

Подъ голѣмия покривъ на моя Царь блестятъ милиони слънца, луни и звѣзди.

Той е Духътъ на моя духъ; Той е
Окото въ моето око.

Ахъ! дано моя духъ и моитѣ очи да
станатъ едно! Дано любовта ми да до-
стигне Възлюбления ми! Дано пламената
треска на сърдцето ми да се охлади.

Кабиръ казва: „Когато любовта и
Любимия се слѣятъ тогава любовта
става съвършенство“.

LCIV

О свети, моята страна е страна безъ
скърби.

Съ високъ гласъ викамъ на всички,
на царя както на просяка, на Импера-
тора, както на Факира.

Който търси подслонъ край Всевиш-
ния, нека дойде въ моята страна!

Нека дойде оня, който е тъженъ и
уморемъ и който оставя тамъ своето
бreme.

Живѣй тукъ, братко мой, за да мо-
жешъ по лесно да преминешъ на отвѣд-
ния брѣгъ.

Тукъ е страната безъ земя и слънце,
безъ луна и звезди. Само сиянието на

Истината блѣсти въ Тържеството на моя Повелителъ.

Кабиръ казва: „О, възлюблени братко! само Истината е отъ значение!“

ХСV

Отидохъ съ моя Повелителъ въ Неговия домъ; но азъ не живѣхъ съ Него; азъ не изпитахъ неговитѣ милувки и младостъта ми отмина като блѣнъ.

Въ деньтъ на моята брачна нощъ, моитѣ приятелки пѣяха отъ все сърдце. Азъ бидохъ помазана съ маслото на радостъта и на скръбъта.

Но когато церемонията се свърши, азъ напуснахъ моя Повелителъ и трѣгнахъ; по пѣтя свадбенитѣ ми приятелки напраздно се опитаха да ме утешатъ.

Кабиръ казва: „Ще ида съ възлюбления си въ домътъ на моя Повелителъ. Тогава ще накарамъ да отглася гръбата на тържеството“.

ХСVІ

О, сладки друже на моето сърдце, размисли добре! Ако ти наистина обичашъ, защо тогава спишъ?

Ако ти си Го намѣрилъ, отдай му се
цѣла и съедини се съ Него.

Защо Го тубишъ следъ като си Го
намѣрилъ?

Ако голѣмата нужда отъ сънъ при-
тваря очитѣ ти, защо губишъ време
да оправяшъ леглото си и да подреж-
дашъ възглавницитѣ си?

Избиръ казва: „Азъ ти открихъ пж-
тищата на любовъта. Дори ако трѣбва
да дадешъ главата си, защо плачешъ?“

XCVII

Повелителя е въ мене, Повелителя е
въ тебе, както живота е въ всѣко сѣме!
О, Рабе мой, отречй се отъ безумната
гордостъ и потърси въ себе си твоя По-
велитель.

Милионъ слънца сияеть.

Синкавъ океанъ се простира на не-
бето.

Когато живѣя въ самитѣ недра на
свѣта, треската на живота се усмирява
и всичкитѣ ми грѣхове се измиватъ.

Чуи камбанитѣ и трѣбитѣ на Вѣчността! Наслаждавай се отъ любовта.

Дъжда рами безъ вода и рѣкитѣ сж пълни съ потоци свѣтлина.

Само Любовта може да проникне въ Свѣта и малцина сж тѣзи, които знаятъ тия нѣща.

Слѣпци сж тѣзи, които желаятъ да ги видятъ въ свѣтлината на Разума, на този разумъ, който е причината на раздѣлението. Дворецътъ на Разума е много отвлечень!

Колко е благословено Кабиръ че може въ обятията на безкрайната радостъ да пѣе въ себе си пѣсенъта за срещата на душата съ Душата, пѣсенъта за забрава на страданията, пѣсенъта, която превишава всичко, което прониква и което се излжчва отъ насъ.

ХСVIII

Месецъ мартъ приближава. Ахъ, кой ще ме съедини съ моя Възлюбленъ?

Какъ ще намѣря думи, за да изкаже красотата на моя Любимецъ? Той се слива съ красотата.

Цвѣтътъ му е въ всѣки земень об-
разъ; Той пленява тѣлото и духа.

Тѣзи, които познаватъ Неговата кра-
сота, знаятъ колко сж неизразими игритѣ
на Неговото творение.

Кабиръ казва: „Чуй ме, братко мой!
Малцина сж тѣзи, които сж открили
това“.

XCIX

О, Нарадъ, зная че моя любимецъ не
е далече.

Азъ се събуждамъ, когато се събужда
моя Обичень; Азъ заспивамъ, когато
Той заспива.

Тамъ, кждето възпѣватъ неговитѣ
химни, тамъ живѣя азъ.

Когато той ходи, азъ ходя предъ
Него.

Безспирно Поклончество се върши
въ краката Му и милиони благочестиви
сж прострѣни тамъ.

Кабиръ казва: „Самия Възлюбень
разкрива Славата на истинската любовъ“.

С

Закачи днесъ люлката на любовта!
Отдай тѣлото и духа си въ обятията
на Възлюбления; нека екстаза на лю-
бовта цари!

Приближи очитѣ си до потоцитѣ
сълзи на голѣмитѣ дъждовни облаци и
обвий сърдцето си въ нощнитѣ мрачини.

Приближи лицето си до Неговото ухо
и пришепни Му най-възвишенитѣ въз-
деления на твоята душа.

Кабиръ казва: „Чуй ме, братко! Но-
си образа на Възлюбления въ твоето
Сърдце“.

SECRET

SECRET
 This document contains information
 of a confidential nature and is
 intended for the use of the
 personnel of the Department of
 Defense only. It is not to be
 distributed outside the Department
 of Defense. The Department of
 Defense is not responsible for
 the use of this information by
 any other agency.

SECRET